

זזהו סוף הזיכרון

הרבה מאוד נוסטלגיה ומעט מדי התייחסויות לעידן החדש ולטכנולוגיה שהוא מאפשר. ביקור בתערוכות הבוגרים של מחלקות הצילום בבית הספר מוסררה ומכללת הדסה

אלכסיי קלוגין, "Podillya", 2013, מכללת הדסה

שי נראית אורידה כשהיא מטפלת בשטיח או פורמת אותו. הפירוק שלה את האתניות למרכיביה האסתטיים והחומריים מצליח לפעור פער אפקטיבי בין תחומי הפולקלור והאמנות, בין הצב" עוניות והשפע למונוכרומיטיות והמינימליזם הריק, ולייצר בעבור שני התחומים המשגה מחודשת. נדיה שובלוב מציגה סדרת צילומים טיפולוגיים של חצרות

בתים פרטיים בישראל. הציג לומים המודפסים על פרספקס זוהרים בלובנס, ריק גיאומטרי אזורי נראה בהם. השיפוץ חסר האישיות, התריסים החשמליים, אבני השיש והמדשאות הגוזמות, ריהוט הגינה המכוסה יריעות פלסטיק, ובייחוד החלונות והדלתות הסגורים ומוגפים - כל אלה מצולמים ללא נוכחות אדם, משדרים משהו נטוש ומיואש.

"היה היה" מדומין או מהלך רוח מלנכולי באופן מעורפל, להיחלץ ולהקנות לצילומי הוריהם וחבריהם משמעות עקרונית מעבר לממד היומן האישי.

הגר אורידה היא בין היחידות המצליחות בכה. בעבודת וידיאו שלה נראית אשה חסרת עיניים, תקריב על פיה ולשונה מתנועעת ללא סאונד במהירות מואצת. משהוצא מהקשרו, הצהלול (זר)

לוטה) מתברר כתנועת לשון מגונה, ענבלית מדי, דגדגנית מדי, "לא טבעית". בווידיאו נוסף מושחלת טבעת על מוט ברזל, עושה דרכה מטה בצליל מתכתי צורם, כקונטרה אנכית לתנועת הלשון הרוחבית. בווידיאו שלי

בתערוכות יש מעט מאוד עיסוק במדיום עצמו, בשפה שלו, בצורה שהיא התוכן

ההתעסקות היתרה במקומו של הסטורנט בעולם, עולם המורכב ממשפחה, חברים, מזוהות אתניות ומגדרית.

נימה לירית שורה על חלק מהפרויקטים, מין טון נוסף טלגי מהורהר ומסכם שבו מדמה גיל ההתבגרות הסנטימנטלי את ההזדקנות.

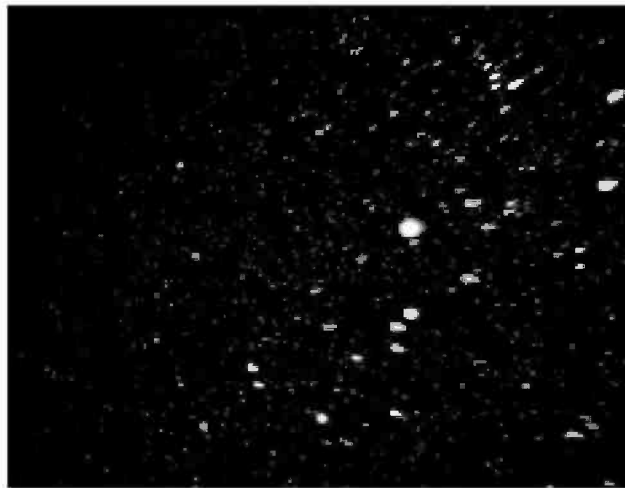
"גוף העבודה הינו חלק מתהליך חיפוש אישי מתמשך", כותב אחד הסטודנטים, "בו עולות שא" לות על זהות, מקום, זמן, מהות, זיכרון, חברה, יצירה, אסתטיקה, אמנות ועוד". "העיסוק שלי בזיכרון, בנוסטלגיה ובכמיהה לדברים שתמו, מחזיר אותי אל סיטואציות יומיומיות ומשמעותיות בילדותי אותן אני מביימת מחדש", כותבת סטודנטית אחרת. מעטים הפרויקטים המציגים להיחלץ מאיזה "פעם" או

חסית למחלקות המ"תמחות בצילום וניו-מדיה, אין כמעט טכנולוגיות חדשות במוסררה ובהדסה. עוד ועוד פרינטינג, ומעט מאד צילומי אייפון, מצלמות אב

טחה, רנטגן, מדפסות תלת-ממד, מצלמות אינטרנט, מונטאז'ים או טיפול במדיה קיימת, מצלמות תוך-גופיות או קמרות-אוב"סקורות, ושאר עיסוקי המדיום הרווחים במחלקות כאלה לרוב. כלומר, מעט מאוד עיסוק במדיום עצמו, בשפה שלו, בצורה שהיא התוכן. זה מעניק לתערוכות גוון אנכרוניסטי מעט, מיושן.

ככמה חללים המפוזרים בין שטח בית הספר למתנ"ס מור"רשה המשופץ מוצגת תערוכת בוגרי המחלקה לצילום, ניו מדיה ולמוסיקה חדשה בבית הספר לאמנות מוסררה, המונה השנה 18 סטודנטים. ניכרת בה

סשה טמרון, ללא כותרת, 2013, מכללת הדסה

קרן רוזנברג, "הצבת לילה", 2013, בית ספר מוסררה
צילום: איתי נוב

נדיה שובלוב, ללא כותרת, 2013, בית ספר מוסררה

בתערוכת הבוגרים במוסררה ניכרת ההתעסקות היתרה במקומו של הסטודנט בעולם

כלפי "שאיפת האנושות לפענח את הבלתי ניתן להשגה ולנכס אותו לעצמה".

אלכסיי קלוגין מציג סדרת צילומים יפהפיה במסורת הפוטו-ז'ורנליזם המודרני של תיעוד מסע. "במהלך השנה האחרונה שבת למחוזות ילדרי-

הלאומי-פטריוטי של המלחמה הקרה, לבין סלעים, "הקיימים מי- ליוני שנה, עוד לפני קיומו של האדם הראשון עלי אדמות, והם אובייקטים אוניברסאליים שאינם יכולים להיות מיוחסים להיסטוריה או לאום, טעונים בכוחות מיסטיים של הנצח והעל זמני". טמרון מציג קטלוג ובו צילומים ישנים של חי- רושי המרע והטכנולוגיה המגויסים למטרות לאומיות כגון ריגול, חקר החלל או כלי נשק, כאלה שיש להם כיום שיק רטרואי מעורר חיבה. אותם הוא מעמת עם תקריבי סל- עים, רכסים, צילומי אסטרונומיה, שלדבריו מייצרים עמדה צינית

אלי מקם קישקה בנה יומן צילומים המודפסים ומוצגים על הקיר, ולצדם הוא מזמין את הקהל לרדף במחשב ולבחור פריימים נוספים להדפסה, שאותם יוכלו לתלות או לקבל במייל. כך נוצר אלבום רב-עיליתי והשתתפותי של זכרונות מושתלים כביכול.

סלע קיומנו

במחלקה לתקשורת צילומית במכללת הרסה, שבה מסיימים השנה 31 בוגרים, בולט המיצב של סשה טמרון, המעמת בין התג- ליות המרדעיות של העידן המודר- נר, בייחוד אלה המשוכות לעידן

שוכן הכפר עוג'ה", היא כותבת, "כרבע מהתושבים מוגדרים פליטים פלסטינים, שאר תושבי הכפר בדואים. בשנות ה-80 החלה חברת מקורות בשאיבה אינטנסיבית של מי המעיינות באזור שמאלצת את התושבים לקנות מים לצורכי בית ולצרכי חקלאות, כך שכרוב חודשי השנה המעייץ יבש". כהן מצלמת נערים קוטפים פרי בחממה, חממות קרוי- עות ונטושות, פקיד בז'קט יושב מאחורי שולחן ומטלטל עט בין אצבעותיו, שמיכה שעליה נמר גדול תלויה על חבל מחוץ לבית ועוד, כל אלה מוקרנים בה בעת.

תי באוקראינה", הוא כותב, "אל הכפרים והאנשים שהכרתי בזמן ביקורי כילד אצל סבתי. מעט מאוד השתנה בחבל ארץ זה מאז, קצב החיים ומהלך הזמן נותרו כשהיו". וכך רואים פינות מט- בת, דיוקנאות של אנשים בביתם עמוס החפצים, אסתטיקת עוני, קישוטים ואורחות חיים, בקתות עץ וחי יומיים, ישישות במיתן, דרכים צדדיות וגדרות עץ, עברי- דת כפיים כפרית ופינת איקונות פרבוסלאבית אופיינית.

מיטל כהן מציגה מיצב וידיאו פוליטי. "כ-10 ק"מ צפונת ליי- ריחו, משני צדיו של כביש 90

לרגעים מתקשה העבודה לחמוק מהמדמד האוריינטליסטי-הסקרני והתיירותי, אך היא נחלצת ממנו באמצעות הסימולטניות היוצרת תחביר ויזואלי של נתקים, ריי- בוי נקודות מבט וכמה סיפורים מקבילים.

בית הספר מוסררה (רח' הע"ה 9, ירושלים) ובמתנ"ס מורשה (רח' שבטי ישראל 22 בירושלים). א'-ה' 10:00-20:00 וביום ו' 10:00-14:00. עד ה-30 ביולי.

מכללת הדסה, החוג לתקשורת צילומית (הנביאים 37, ירושלים). ימים א'-ה' 13:00-20:00 וביום ו' 09:00-12:00. עד ה-26.7.